

der kun er opnaaet $3\frac{1}{2}$ pCt.; men naar det erindres, at 13 Millioner af Rjebesummen ere overtagne som Prioritetsobligationer, der forlods forrentes med 4 pCt., bliver den Sum, der bliver tilbage til Forrentning af den resterende Kapital, som altsaa vilde svare til Aktiekapitalen, hvis det fremdeles var et Aktiefelskab, den bliver kun omtrent $3\frac{1}{2}$ pCt. Er det dog ikke et ret flaaende Exempel paa, hvad Statsindustrien i Reglen formaaer, at en Forretning, som, medens den var under privat Bestyrelse, gav 6 pCt. Udbytte, kun giver lidt over Halvdelen, da den er gaaet over i Statens Hænder? Samtidig stiger gjentagende fra Aar til Aar Kravet til Anvendelse af en Masse Penge til Driftsmateriel og saa videre. Der er ifølge Regnskabet for 1882—83 brugt over 1 Million Kr. til Anskaffelse af Driftsmateriel; paa den nuværende Finantslovs for 1883—84 er der bevilget over 2 Millioner Kr., og paa det nu foreliggende Finantslovsforslag er der atter af Regjeringen forlangt over 1 Million Kr. til samme Diemed. Det ses, at der er aldeles ingen Grændser for, hvorledes disse Udgifter kunne stige, og det er Udgifter, som man dog i det Væsentlige maa betragte som en ren og skjær Udgiftspost, for hvilken der ikke kommer noget virkeligt Gvivalent, noget virkeligt Aktiv tilstede for Staten. Det er disse Bemærkninger, som jeg har fundet Anledning til at fremsætte, idet det forekommer mig, at den hele finantsielle Stilling, saaledes som det sidste Regnskabsaar viser den, indeholder en Opfordring til ikke blot paa alle Punkter at udøve en fornuftig Kritik, og at indføre en rimelig Økonomi ogsaa i Udgifterne til Jernbaner, men tillige en Paa-mindelse om, at selv om vi i enkelte Aar ved at vedtage meget knebne Budgetter kunne faae et tilhyneladende særdeles stort Overskud frem, er vor Stilling i Virkeligheden dog ikke den, at vi overfor de meget store Krav, som i mange Henseender nødvendigvis maa blive at fyldestgjøre, naar vi en Gang naae til en frugtbar Lovgivningsperiode, at vi lige overfor disse Krav skulde have Naad til at bortkaste meget store Beløb af vore Indtægter. Naar jeg derfor ifjor ved Toldlovens Behandling fremhævede, at 2 Millioner Kr. burde være den Grændse for Indtægtsnedgangen, som ikke burde overskrides, forekommer det mig, at dette sidste Statsregnskab kun indeholder en Bekræftelse paa, at man maa være meget varsom med under nogen Omstændigheder at gaa ud over denne Sum.

Jeg skal tilføie et Par Bemærkninger, først foranlediget ved Fremdragelsen af § 28, en ellers meget uomtalt Paragraf, men som det ærede Medlem fra Middelfart (Monrab)

fremdrog af dens Mørke. Han fremhævede meget rigtigt, at naar man virkelig skulde danne sig et Begreb om, hvorledes det Budget ser ud, som Finantsministeren ønsker vedtaget af dette Thing, maa man selvfølgelig se paa, hvorledes Finantsministeren igjennem sine samtidige forelagte andre Lovforslag ønsker at paavirke Enderesultatet af Finantslovens Behandling. Vi saae for forrige Finantslovs Bedkommende, at hvis samtlige de Love vare blevne vedtagne, som Ministrene havde forelagt, vilde der i Stedet for et Overskud af $3\frac{1}{2}$ Million Kr. have været at paaregne et Underskud af $5\frac{1}{2}$ Million Kr. (En Stemme: Endnu mere!); ja jeg tager slet ikke i Beregning Udgiften ved de 15 Lønningsslove og 5 andre Love, hvortil der aldeles ikke er kalkuleret nogen bestemt Sum. Det vilde derfor for at faae at vide, hvorledes Finantsministeren havde tænkt sig, at Budgettet iaar helst skulde se ud, ganske vist være af Interesse at faae at vide, hvilke andre Lovforslag af finantsfiel Betydning der iaar kunne ventes forelagte. Dette Spørgsmaal har imidlertid den høitærede Minister meget diplomatisk vægret sig ved at bevare og det under Henviisning til den formelle Omstændighed, at afskillige af de Love, som mulig skulle forelægges, endnu ikke ere endelig vedtagne i Statsraadet. Nu kunde vel Nogle mene, at under alle Omstændigheder, naar en Finantsminister forelægger et Budget, maatte han dog for sig selv have bragt paa det Rene, hvor meget han vil forlange, og at Budgettet er usfuldstændigt, naar man ikke faar Redegjørelse i saa Henseende. Men jeg skal ikke opholde mig herved; thi jeg for mit Bedkommende billiger fuldstændig, at den høitærede Minister ikke giver en saadan Oplysning, og det af den Grund, at jeg indser, at han, hvis han gjorde det, vilde løbe Fare for at komme til at røbe en stor Statshemmelighed, som han hidtil med afgjort Held har bevaret ganske for sig selv, den nemlig, hvorfra den høitærede Minister tænker at tage Pengene til Afholdelsen af alle de Udgifter, som han foreslaar. Saa længe det kun dreier sig om et Underskud paa ca. 1 Million, 3 Millioner, 5 Millioner, 10 Millioner, kan han ganske vist give det Svar: Pengene tages ganske simpelt af Kassebeholdningen, og dette Svar kan naturligvis gjentages saa længe, indtil Kassebeholdningen er oppist, altsaa i hvert Fald i en Række af Aar — om end ganske vist ikke i saa mange Aar, som vi tør gjøre os Haab om at se den høitærede Finantsminister paa denne Post. Men anderledes bliver Forholdet, naar samtlige disse halvt finantsielle Love foreligge som samlet Helhed;